

flere Grunde ikke bleven; men Mads kom og lånte de moderne Bøger af ham, havde tilsidst også fået Adgang til hans Bord efter at det var kommet ham for Øre, at den stakkels Fyr i Studentersamfundets Restavratingslokale i et Øjeblik, da han troede sig alene derinde, havde stillet sin umættelige Hunger med nogle afskårne Brødskorper, som var bleven efterladt på en Tallerken.

Da de igen efter en Række År mødtes her på Favsingholm, optrådte Mads Vestrup udelukkende i sin Egenskab af Præst, og det med en Anmasselse, der lukkede Porten for ham i År og Dag. Siden havde de haft mange og alvorlige Samtaler her i denne Stue, og han havde som oftest været glad for hans Besøg. Han havde især været ham taknemlig for, at han aldrig viste ham nogen hykelsk Deltagelse på Grund af hans Sygdom. Men virkelig Fortrolighed var der på den anden Side heller aldrig vokset imellem dem. Trods Mandens ofte næsten brutale Oprigtighed vedblev hans inderste Liv at være en mørk Verden for ham. Trods hans delvise Troskyldighed havde man i Omgangen med ham den samme utrygge Fornemmelse som ved at gå over en Hængemose, hvor et svingefuldt Blomsterdække skjuler et Dynd, som ingen finder Bund i.

Allerede tidlig på Eftermiddagen rejste Asmus fra Favsingholm. Doktor Mikkelsen fra Randers havde været der kort forinden; de havde haft en Forhandling nede i Haven, og derefter var han pludselig bleven utålmodig efter at komme afsted. Torben forsøgte ingen Overtalelser; han længtes efter igen at blive alene. Det gjorde ham kun ondt at kunne mærke, at hans Ven og Velgører havde følt sig skuffet af ham. Han fulgte ham ved Barbaras Hjælp heit ud i Forstuen og stod i Døren og viftede, da han kørte.

Resten af Eftermiddagen sad han stille hen med et Tæppe lagt over sine Ben. Med en hel eventyrlig Fornemmelse af at have været umådelig længe borte tog han påny sin lille Hjemmeverden i Besiddelse. Han sad der i Aftenskumringen og lyttede til Blæsten, der strøg sig så fortroligt langs med Muren, fulgte med Øret de klaprende Træsko over Gårdspladsen, hørte den gamle, knirkende Brøndvippe ude ved Materialschurene og — langt borte — Brølet af det hjemvendende Kvæg. Og han følte, at der i alt dette